

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 212.

Tiende Session.

52de Møde.

Fre dagen den 10de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Fischer (fortsat): Efterseer man nu Regnskabet nøiere, vil man finde, at der sælles Indtægt er opført med 19,605,852 Rd., Sællesudgiften med 18,243,497 Rd., og altsaa have Sællesindtægterne oversteg Sællesudgifterne med 1,362,355 Rd., hvoraf $\frac{1}{3}$ for Kongerigets Vedkommende udgjør omtrent 817,400 Rd., hvilket er det Beløb, hvorom der her er Spørgsmaal. For Kongeriget er ført til Indtægt et Beløb af 660,734 Rd. som Overskud. Dersom vi nu følge Finantslovens § 36, ifølge hvilken det virkelige Overskud tilhører Kongeriget alene, saa er der for dette Finantsaar at føre Kongeriget til Indtægt 660,734 Rd. + 817,400 Rd., men deraf er kun det førstnævnte Beløb ført Kongeriget til Indtægt, det Øvrige er ført Sælleskasseseholdningen til Indtægt, og dette siger jeg er i Strid, og i aabenbar Strid, med Finantslovens § 36.

Det andet Punkt, som Uendningsforslaget indeholder, er, at den omhandlede Fremgangsmaade ogsaa er i Strid med Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 § 4, der lyder saaledes: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender, saavel som den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchiets sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter.“ Her er aldeles ikke Spørgsmaal om nogen calculeret Indtægt eller Ud-

gift, her tales om Indtægter og Udgifter, og det kan ikke forstaaes anderledes end om virkelige Indtægter og Udgifter. Overensstemmende hermed er Sællesforfatningens § 53, hvori der findes omtrent de samme Ord, men jeg skal for Fuldstændigheds Skyld oplæse den; den lyder saaledes: „Det Beløb, hvormed Monarchiets sælles Udgifter maatte overstige dets sælles Indtægter, dækkes af de enkelte Landsdeles særlige Indtægter.“ — Da der første Gang efter 2den October 1855 forelaa Rigsdagen en Finantslov, var der i samme opført et Beløb af 2,400,000 Rd. som det, Kongeriget havde at tilskyde til Sællesudgifterne, og ved den daværende Behandling af Finantsloven fremkom der Udtalelser, som jeg troer vilde oplyse det Spørgsmaal, her omhandles, og som jeg derfor skal tillade mig et Dørlig at dvæle ved. Der var da i Finantsudvalget Enhed om et Punkt, som her kommer i Betragtning, nemlig at det Tilskud, som Kongeriget har at yde til Sællesstatens Behov, vil være at betale efterhaanden, som det behøves og forfalder til Udtælling. Der var derimod en mindre betydende Uoverensstemmelse i Finantsudvalget, som deelte det i et Mindretal, den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Efterretning), og Finantsudvalgets øvrige Medlemmer som Fleertal. Af Fleertallet var stillet et Forslag til § 6, som jeg skal tillade mig at oplæse, da det er ganske kort: „Kongerigets Andeel af det Beløb, hvormed Monarchiets sælles Udgifter mullig maatte overstige dets sælles Indtægter, anslaaes til 2 Millioner Rd., hvoraf 900,000 Rd. extraordinært, det kun udredes af Kongerigets Kasse efterhaanden, som Tilskud behøves og forfalder til Udtælling.“ Dette